

TERCSI MIHÁLY

Árapály

TERCSI MIHÁLY
ÁRAPÁLY

A kötetet kiadta: Tercsi Mihály
A borítót tervezte: Domokos Zoltán

© Kecskemét 2003
Készítette: Domokos Zoltán

Mottó:

MI A KONTINENTÁLIS SZELLEMI ÓCEÁN?

Az ismeret... Megismerés, fel-
ismerés és az elismerés, és
nem a színlelés!

Az emberiség egysége; minden
vallás és hit tisztasága,...
mert az igazság csak Isten lehet...

A szerző

MI AZ IRODALOM?

Örökérvényű és szükségszerű,
jó gondolatok időtálló és gyö-
nyörködtető kifejezése.

SAJÁTOS STÍLUSIRÁNYZATOM:

Empirikus spontanizmus

Definíciója:

A tanultak, a tapasztaltak
által rögzült az egyénien fej-
lődő bölcseletem ihletettsé-
géből fakadó eksztatikus,
lírai megnyilvánulása.

A szerző

ELŐSZÓ

Az Európai Unióhoz való csatlakozásról

Most végre újra megmozdul valami frissítő légmozgás az emberi kultúra egén. A sűrű, sötét fellegek halványulni, oszladozni látszanak, és ilyenkor hajlamosak vagyunk egy kis kedélyváltozásra s egy csöpp önámításra.

A jobbnak tetsző irányba való változás reményére természetesen szükségünk van. Még akkor is, ha az élet minden területén új, más kihívások elé nézünk, és ez nemcsak félelmet, de izgalommal teli várakozást is gerjeszt bennünk.

A földkerekség egy darabjának lakói hamarosan új színre lépnek, és számukra — sötét múltjuk után — mindenképp jobban kitárul majd a világ.

Keser — édes örömök, kudarcok színtereként nyílik meg előttük az európai közösség. Nekünk magyaroknak és még kilenc társuló ország nemzetének élettere tágulhat emberibbé, szebbé, de az első években szinte biztos, hogy küzdelmessé. A XX. század döbbenetes emberi megnyilvánulásai után bennünket ez egyáltalán nem kell, hogy meglepetésként érjen. Már csak azért sem, mert nekünk, magyaroknak mindenért meg kellett fizetnünk. Elgondolkodtató, hiszen Európát ért konfliktusokból végérvényesen csak mi kerültünk ki abszolút vesztesként. Jelenlegi társadalmi megosztottságunk azonban ma is azt bizonyítja, hogy még ebből sem tanultunk. Ezért nem tudunk — lemaradásunk ellenére sem — megfelelő feltételekkel az Európai Unióhoz csatlakozni. Így a

hosszú évek gazdasági hátrányát csak tehetségünk és sokkal jobb általános politikánk képes csökkenteni. A ránk jellemző széthúzási készségünk azonban arra figyelmeztet, hogy erőskező, európai szintű vezető nélkül helyzetünk csak másodrangúvá válhat kontinensünkön. Hinnünk kell azonban a jobb irányú változásokban, hiszen az egyéni érdek is hasonul valahol a közösség igényéhez, de azért is — bármennyire is banálisan hangzik —, mert hit nélkül nem élhetünk.

Éppen ezért reménykedem abban is, hogy irodalmi életünk privilegizált s egyre megcsontosodó hatalmi körei, a másságot söpredéknek minősített, önmagukat elitnek tartottak machinációi s manipulációi semlegesülhetnek, és reálisabb kultúrpolitikát lesznek kénytelenek folytatni. Nagyon szeretném, ha ezek a hierarchikus determinek okozta vákuumok eltűnnének! Természetesen tapasztalataim alapján nem naivitásom, csak egészséges optimizmusom kényszerűsége remélheti, hogy nagyobb lehetősége lesz a kirekesztetteknek a hatalmi spirál által kitenyészett, önnön csinálmányuk mámorától megrészegült kreatúrákkal szemben. Gondolkodásuk, életük tisztasága és formái teljesíthetik csak ki a művészi készséget mindenkiben.

A közelmúlt sikereinek többsége sajnálatos módon csak képmutató életművészeivé vált társadalmunknak. Nem az övék az üdvözüléshez vezető út! Szentül hiszek benne!...

Kecskemét, 2002. december 29.

A szerző

BÚCSÚ ANYÁMTÓL

A lét, a halál metsző vonalán talál.
Feszülve, majd elszakítva elmerülünk.
Spirálunk féregnyúlványában, bugarában.
Zsugor — tudatéránkban még rendeződünk.
Mindig órlódva, hisz megtörten vergődünk,
most is, ha hitünk próbává vál, már árván.
Botladozó mivoltomban, leborulván...
Törvényszerűn átalakulva, dermedten.
Az idő s fény fikciójába feledten.
A megfoghatatlanba hint — kiterítve —
emberi méltóságod, kint keserítve.
Anyám! Szeretetem most örök álmodba —
karom helyett — szemfedőként takarjon!
Nem fárad már többé hű életed... S képed,
bennem dobog, míg létem adva lükteted...
...utódaid emlékeznek, úgy léteznek...

Kecskemét, 2002. január 4.

AZ ÉLET ÉRTELMÉRŐL

Te és te s mindenkihez!
Istenhez hanyatló emberi árnyék!
foszolj, s emelkedj emberré,
misztériummá s éterré!
mert mikor elhanyaglasz,
számot adhatsz, s kell adnod,
és tetted okát el nem tudod varrnod!
Így látnod s oldanod kell,
s magába szállt, homályt szel!
Hát tudd és merd vállalni,
és emberi mivoltodra találni!
S az ezzé ért kétséget,...
és tégy vagy kérj segítséget,
hogy szórt értelmed nyerhessen értelmet!

Kecskemét, 2002. július 3.

EGYÜTT

– *az emberekben* –

Veletek vagyok, mint mindig együtt.
Szabadon, énekben — szervezeten.
Majd olykor zártan, de engedetten.
Bennetek megbújva — még nem elnyűtt,
álmodozó — a jobbért áldozó.
Veletek vagyok gondban és okban,
eltaszítottan s boldogítottan.
S egyre többen lesztek bennem — tártan,
vártan s tükröződően, mindig őrzően.
Közlőként, tisztán s ismeretlenként.
S fókuszálok, s ódzkodón vibrálok.
Alakulva — keresve s ámulva.
S ábrándultan idéz jelenítőt,
hisz néha felismerve s leküzdve
a már lassan feledettet, — hát őt!
Látva, a rég — újakban kitárva
idegenül, érve szüntelenül.
Absztrahálva, s értetlenül állva...
Mert ahogy néztek, bennem úgy éltek,
s mindenki; mosoly — elmerültek.

Kecskemét, 2002. április 23.

KÉNYSZERPÁLYÁN

Már mióta léteznek s nőnek
körülöttem a falak?...
S közöttük idő–vákuumtérben
torzul a tömegalak,
s mindenütt szórtan hányódik
a színes pigmentsalak.
Nedveimmal gyúrok belőle
próbákat, de álmokat
még én sem tudok, csak tágulok,
sötétanyag–fejekben,
s kusza szálakat borzolgatok.
Majd fájdalmakat szülő
ágyak löknek újra görcsöket,
s remény–ötletcsöveik
mikro–világegyetemeket
fújnak, s bolygó fényeik
a ti szemetekben ragyognak.

Kecskemét, 2002. március 11.

MI VÉGRE?...

Óh, Istenem! Mondd, mutasd vagy jelezz nekem!
Mi végre születtem, mire rendeltettem?!
Már mintha évezredek óta kutatnék,
s keresnék valamit. S legfőbb álmodnék,...
és közben tanulok, már minden éjjelen.
Sokat tudok, mégis bizonytalan vagyok.
Hitetlenül, vagy kétségekkel megrögzött,
és mégis őrzött, a bajból törődött.
Büszke, s olykor megtört, de bátor és tiszta.
Türelmetlen, feszült és idealista.
S mégis már rég tudom, hogy magányos vagyok.
Tőlük más, hisz másképp élek s gondolkodok.
Már kimerült, nyugtalan és haszontalan,
aki bennük csalódott, kiábrándultan.

Kecskemét, 2002. december 20.

EGY VIHAROS ÉJEN

Kinn ülve,... tán még életem
újra élem, hisz úgy vélem —
mert nagyon erősen kétlem —,
hogy a korábbi átlépem
valaha? Bár ami elmúlt,
ami feldúlt, — a rám zúdult —
a mában már belénk ámult.
S lehet, hogy egy újba rándult.

Kecskemét, 2002. augusztus 13.–14.

A 40. HÓNAPUNKRA

...ha majd hajad sötétlő fénye
és selyme az arcomon
egyszer hókadtra vált,
biztosra veheted akkor is,
hogy minden érzékem
kedves lényedért kiált.

Kecskemét, 2003. április 8.

MEGRENDÜLVE

Vad, ősi, táncoló dallamok,
brillézgetve pendülő húrok!
Hangjaikba bújva felzúgok.
Reszketve zsongok, megeredve,
hullámokat vetve, megrendülve...
Lelkem pusztáiba zendülve.

Kecskemét, 2003. március 13.

AZ ÁLOMSZENNYEZŐK

Érzed mindig az emberi szagot,
ami hullámszón áthatja lángod...
Hiszen hiába fizeted vámod,
légzésükkel haloványul álmod.

MINDEN NAPRA
– *költeményes próza* –

Vágy, álmodozás, illúzió!...
A boldogság lehetőségének alapja.
Csodás, hogy ennek birtokában vagyunk mi is. Lassú, majd gyors futamok folyama. Közben megpihenni, álmélni, csodálni, gondolkodni. Nekünk, társas lények kedveseinek lételeme. Együtt felfedezni, sajátosan egyéni tapasztalatainkat megosztani. Átadni, megtartani és megújíthatóvá transzformálni a szerelmet. Nélküle olyan üres lenne az életünk. Töltsük fel mindig szerető, ragaszkodó vonzerőnkkel, hogy életünk természetes eleme maradhasson.

Kecskemét, 2002. február 12.

TAVASZKÖSZÖNTŐ
– *posztromantika* –

Arcod rózsáin lassan a hajnalpír feldereng,
s az éj lappangó kábulata tisztulva elmereng.
Majd a buggyanó harmat–könnycseppek színekben,
az ébredő fénnel játszva csillannak meg szemedben.
A tavasz elixírt zsendít, s örvénylőn illanva megpezsdít.
Csippentve reggelt, s erjesztve–zsongatva felüdít.
Nedvet kergetve árad az élet, és kivirul,
s a benne megmártózó nap tere is kitárul.
Természetes ágyad s ruhatárad virágai
megnyílnak, és szellő–sóhajt táró vágyágai
rezzentik rád lágy szirmait, s bomolva pompázol.
Illatoddal a szívem életének áldozol.

Kecskemét, 2002. február 23.

– *Spontánia* –
MÉG VÁGY

Édes! Percegő hangok zizzentik
zsibbadásom, számon — mely sajátom —,
s tán érzed lényemen — készségemen.
Még olykor a múltamon rágódom,...
s az álmomon, minden napomon...
Vágyódom mégis hozzád. Bár tudnád,
s várnád zengő–zsongó, igéző számom,
melyet soha nem kellene zárnom,
csak beléd, és nyitját bízhatnám rád!

Kecskemét, 2003. január 16.

BÓDULAT
– *posztromantika* –

A szívem, mint lüktető költői álom,
lövellő gejzír sziporkázó csillámon,
hisz szemed szikrája szuggerál s elvakít,
s mint Gülbaba kertjének rózsája, virít.
Lobbanó véráram szüntelen védelme.
Ez vagy nekem drágám,... és mint ritka kelme
s bóduló est éjen csillanó szerelme!
Majd feltűnsz, mint hullámszó árnyképek fénye,
sűrűn fel– s kitörő, árvult sors élménye,
napos plazmatükröm tiszta eseménye.
Végig, álmaim futó csillagvonalán,
flörtölve tovább bolygónk–közi vonalán.

Kecskemét, 2002. december 11.

CSENDEMBEN

Elnézem, ahogy kihívóan ülsz jegyedben,
és fényképeden mereven is átérzem.
Áthatol mindig mindenben, érzékenyen,
a felizzó s felvillanó élményeken.
És most, védett csatornámon megtestesülsz,
és visszatérő képeimmel elvegyülsz.
Hordozva és egyre magamba fogadva
áramlatunk kavargva vál együvé,
és most már csak bennem gyúlsz nővé s erővé.

Kecskemét, 2002. január 16.

JELLEMZŐM

Hiába tudna is szellemem bármit,
ösztönöm már minduntalan elkábít...
...mert bódulat kell emberi utamon,
hogy úrrá lehessenek gondolatomon.

ÓH, ISTENEM!

Mily izgató a vágy,
ha remény van rá, hogy
beteljesül. A várakozás
öröme de csodás!

Kecskemét, 2003. január 23.

SZELLŐM
– *posztromantika* –

Érzem még, ahogy idő – forgó tavaszon
végigsiklasz a bizseréző lombokon, ...
és a levelek közt huncutul, bujkálva,
szökkengetsz a ringó csípejű ágakon.
Aztán sejtelmesen, cikázva — süvítve
sóhajokban libbensz át nyári álmokon.
Majd bennük elszelelsz susogva — feszengve,
ábrándokat szőve — fújva, lengedezve,
hogy aztán a Nap hevétől szítva, — zúgva,
mérgesen rázd már vérbe őstermészeted.
Bőszén, szilajul vágtatva, törve — zúzva,
megrettentve így minden benned kétkedőt.
De szellőd, — dühöd – terelőd — lengő fátylad,
mely izgató, lágy, terítsd rám simogatva,
hogy gerjedhessen újra a csendesülő vágy!

Kecskemét, 2002. november 7.

NAPFORDULÓ
...S HOLD – ÁRAPÁLY

Te visszafogott, én benned áradó,
kiegyenlítő és összerosódó.
Dühöt váltó szenvedély, de szeretet
békét teremt. Elsimít, eltemet,
felkorbácsolt hullámokat s keretet.
Képekben egymásban dobogva,
érzület duzzogva összefonódó,...
majd nemünkben ismét eltávolodó.

Kecskemét, 2002. május 24.

AZÉRT REMÉNYKELTŐ

Minden apró villanásban
ott van még a múlt kétsége
s a jövő lehetősége.
Rom és építő izgalom,
melyet mindenkor vállalom.
S nem tudhatom, hogy majd lázban,
vagy pedig furcsa talányban,
de a lét lehetősége.

Kecskemét, 2002. május 25.

VÁLTOZÓINK

A szagok, vágyak és hangulatok...
Illatok, ingerek s áramlatok.
Képek, érzelmek és változatok.
Léted alakuló dilemmái.

Kecskemét, 2002. július 13.

MINDENNAPON

A fény játékosan fonja körém hajad,
s mosolyod csókkal tárja felém ajkad.
S amíg bőřöd tapintása eleven,
úgy mindennapom rezdülése tereljen!

Kecskemét, 2002. július 20.

ÖRÖKKÉ MÉG!

– *posztromantika* –

Szép kedvesem, drágám!
Már csak mindig várj rám!
Az ünnep vagy nekem;
az én egyetlenem.
Ünneplő szerelem!
Minden nap légy velem!
Szeress, áldj s teret tárj,
de már csak engem várj!
Az álmom vagy és fény,
csodát jelentő lény!
Aki csillan s ízt ad,
és majd izgalmas, vad.
Lángol és gyújt — s lazul,
és gyűlöl — ádázul.
Tüzed forraszd belém,
és ha kell, nyújtsd felém —
Hűsítőn ajkadat,
hogyan szítsam vágyadat!
S addig, — örökké még,
míg a tűz el nem ég!

Kecskemét, 2002. augusztus 15.

GYÖNYÖRÖMBEN

MEGPIHENVE

Gyönyörömben — ágyamon —, ahogy megpihen,
csak én láthatom, látom most már csendesen.
Láva heve kihűlőben — kíséretben.
Szenderegve, csendesülten, szerelemben.

– *Spontánia* –

ÉRZELMEK ZAVARÁBAN

Hiába már minden gondolat s érv mellett,
elvesztetted tudat alatt, hisz mást akartál.
Vonzalmunk szálában szakadt, s pattantál,
és begombolyodtál, hogy ne fájhasson semmi,...
és ez elemi egy igaz szerelemre vágyva?!
S felhasználva — még, mert beláttad, hogy feltétel
nem lehet elégtétel és áldozat az ábrándtól.
Gazdagságot álság áldozni magától;
igaztól, s gyávaság hazugságot már kívánni,
és beszejközni lassan, testjelekben —
örömet pózolva — a szerepek mosolya,
s homálya már a múltunkba rekedt jövőnek?

Kecskemét, 2003. január 15.

FELESZMÉLVE
– *posztromantika* –

Elhagysz minden alkalommal,
hogy reményemért újra jöjj,
hogy örömlő talányommal
érzéket borzolva flörtölj.
Bár már asszonyárnyból nézel,
még most is tavaszt idézel,
és légies ragyogásod,
sármomra ömlő varázsod.
S jegyem bioáramával
váltom véred dobbanássá,
s vágyaid, gyönyörnyalábbá.
Hűsítsd öled lombjaival!
Riaszt a múlt még, zavar,
olykor büntudatot kavár,
mert senki nem érzi bennem;
csak azt, mit kellene tennem.
Mégis melletted maradtam,
múltad álomba ringattam.
S én, vajon nem hiába vágyom,
a nyugalmam megtalálom?!
Évezredet dagasztgatok,
sötétséget kopogtatok,...
égő Napot morzsolgatva,
szem gödrébe tüzet rakva, —
s létet, mely nedvedből terjedt,
elemembe, szerelmembe.

Kecskemét, 2002. november 23.

TE, ÁLMOM!

Lábujjhegyen oson,
karjába fonón,
az álom — fonálon,
s bennem — találón.

Kecskemét, 2002. február 25.

ÉDESEM!

A boldogság könnyeiben oldódjunk,
melyek soha ne keseredjenek
boldogtalansággá!

A VÁLTOZÓBÓL MERÍTVE

A természetes tör elemedbe,
s káoszból a mesterségesbe.
Bújva, az életbe, s tisztulva,
a látszólagosba s a jobba.
Szépsége, képzeletek tárgya,
áramló s fogódzó egymásba.
S halma, az öröklét hatalma,
hív és vár, olykor a talányba.
S kutatva múltat és a jövőt,
az értelem húz párhuzamot,
az éltetőt. Mert te vagy a pont,
majd elvont, ki valót s álmot
épít génedbe, de védened
tudnod kellene! S fejlesztened,
mert így alakul, hisz kavargó
s változó, mert fejlődő Ő,
mivel létben is születendő.
Mily kár, hogy ma már csak szélforgó!

Kecskemét, 2002. június 5.

TÁMPONT –

AKTUS

– *Valentin napra* –

Bódító álmoközi, édes átmenet,
mámmal telít pillanatot, életet.
Éljük hát együtt a fény–idő végéig,
az érintésre vágyó hit erejéig!

Kecskemét, 2002. február 7.

A VÁRAKOZÁS ŐRÜLETE

Egy kapcsolatot a kifejlet bizonytalan
kimenetele, a várakozás mérgezi meg...
Minél forróbb volt egy szerelem, annál
hosszabb és egyre inkább depresszióba
súlytó ez az idő.

Kecskemét, 2002. november 10.

ÉJSZAKÁNKÉNT

Suhanok a város felett.
Ellenszélben ellebegek.
Szélharanggal megcsendülten,
lenti fényben felhevülten.
Ellazulva, lengedezve,
látottakban megrezdülve.
„Kurkászva” házam tetőit,
cikázva, fedve árnyait.

Kecskemét, 2002. augusztus 12.

A SZERELMEKEN TÚL

A pénzzel elidegenedem,
és veletek terjedem,
s bennem vár belőletek
a pénzeszsák — szerelmetek...
...és csak léteteken élhetek?

Kecskemét, 2002. november 14.

KÖZÖTTETEK – KÖZÖTT

Bármit, akármit megteremtek,
újra és újra elveszíték.
S gondolatok, melyek változnak,
olykor láncszemeket hordoznak,
kiteljesedés közben elkopnak.
Szemekben táguló képzetek,
szétmosódó, rezgő érzetek.
Lassú, de biztos enyészetek.
Gyűlik s rakódik rétegekben,
bennünk meggyűlő szeretetben.
Emészt, elmúlást feledtetve,
belemerülve s megkövülve.

Kecskemét, 2002. július 9.

KÜLÖNÖS FÁJDALOM

Szívemben most még tágulok,
de agyam olykor már szorít,
s csak a sötétbe bámulok.
Szemgödrömbe, melyből ordít,
nem találja könnycseppjeit.

Kecskemét, 2003. március 6.

MINDEN NAPOMON

Milyen magasságokba
emelkedhetem én?!...
mikor csak egyetlen nap,
mindig csak az az egy,
az enged el,... de vissza,
vissza vár, hisz napom
a másodikra sem már,...
már nincs, nincs távlatom!?

Kecskemét, 2003. március 13.

ÍZEMMEL HINTVE

Éjszaka volt, és zavartan a múltból
a valónak tűnő szerelmünk kínja
a ma fájdalmától szemembe fojt.
Nem sírtam, hisz magányom tartott,
énemtől, s kibuggyanó szerelmemtől,
mely kesernyés – sósan emlékeztetett
a legdrágább ízre — világosan.
Az élet ízére, s a vígra
s a borúra, s az el – elszakadásra;
az anyaméhire s ölelésire, ...
és már tudtam, hogy majd mástól távol
nem lehetek, csak tőled, aki
mindig érzi s érinti azt a földet,
melybe burkolom magammal országom
és a belém ivódott világom.

Kecskemét, 2003. március 20.

REMÉNNYEL – VALÓRA

Te, és, mint már mindannyiszor én,
mint örvény örvül a múltunkra,
s végletesen hatott korunkra,...
és eggyé mosódtunk mindabban,
mi kettősségünkben jelen van;
vonzást gerjesztő napjainkban.
S a jövő, múlva, s tán majd árnyalva
várja a bizonyost, a választ,
mely sokszor kétségeket támaszt.
Tisztul, rándul, s talány még ára,
miképp enged a jellem, s álmod,
melyed tudat alatt is vámod.
Reménnyel még miértre méltó,
s terelő, és a hitben tartó.

Kecskemét, 2003. június 5.

...mert néha a kényszerű,
ritka jó, a mindennél
is több!...

A szerző

ELÉGIA A SZERETETTHEZ

Lassan, árnyaltan magadba zártad múltam
s jövőjébe vetett hitem, melyet vittem —
idegeimben, megtörten, és gerincem
éveink alatt is roskadt. Sokat vártam,
s bárki bármit mondhatott, s ösztön akármit
akkor elhallgatott, újra rád találtam;
akire még mindig vágytam. S már nem ámít,
hiteget érzésvilágom s környezetem —
elvbarátom, és illúziód, mely igaz,
csak eltorzítva már nem nyújthatott vigaszt.
S csalódás lengte körül a nem tervezett
holnapot, s értünk–élünk elhalványodott,
amit a lányos, édes asszony álmodott.
Pedig mind igaz, ami vágyakat ébresztett,
csak a jövőképünk zavarában vesztett.
Még az önzetlenség önzésében s távol,
a megértés meg nem értésében — bárhol.
Odaadás vágya s tette; ragaszkodás,
melyet egysíkúan képsíkrendszer sem tart
már szigorúan, csak elhajlása zavart.
De én hiába álltam még fix tengelyén,
ha nem láthattam már túl a sík mezején.
Mert nem ott voltál, ahol tükröd láttatott,
s háttere is kettős visszhangot hallatott.
S már megtévesztett érzékem nem talált.
S most is hiába kiált szívem dobbantva,
máshol jársz már, s ott maradok elhagyatva.
De szeretlek. Szellemem ott ragadt mélyen
a szerelemben, s csak nyúlnod kéne értem,

és szabadulnék. Istenem, hogy szeretnék!
Már lépnem, az üdvözítő messzeségben,
csak ehhez akarnunk kellene, és bízunk!
Engedve, s felejtetnünk terhünk s bánatunk,
hogy tiszta szemmel élhessünk, teremthessünk!

Kecskemét, 2003. február 1.

UTOLJÁRA

E napra most nem küldök mást,
csak az emlékeket s tapintást.
Az ölelés gyöngédségét;
a szerelem békességét.

Kecskemét, 2003. január 20.

BENNEM

Járok udvaromon némán, csendben,
a tavaszi szélben, napsütésben.
Most bennem megidézve csak te lobogsz,
s keser–elfojtottan, fájón zokogsz.

Kecskemét, 2002. március 13.

HÁTTÉR NÉLKÜL

Túl beleéltem magam életembe, amelybe
már többször „beledöglöttem”. Azért tűntem
sokszor agresszívnek, mert nem tudtam ural-
kodni már erős szorongásomon.

TÉRTÉVESZTÉS?

...Szeme sarkában szűkíti meg
szitkai özöne,
majd száján és a szívem táján
örökít közönye?
Megint választó, tértévesztő
bicsakló életem,
és árván, önpusztító máglyán
csak magamba
égetem.
Más vagyok hát, teljesen másként
látok és lélegzem?
Talán csak rosszkedvem a hívem,
csak benne terjedem?
Mert megértetni most sem tudom
gondolatom; magam,
s így íriszemben foglalt helyet
párás fénybogaram?

Kecskemét, 2002. július 29.

IDŐTLENÜL
– *posztromantika* –

Még rád sem találtam, — örült érzelmeim zavarában,
s elvesztettelek. Talányban, lénypáncélod homályában.
Csak ködös események sorompói között utazom,
szunnyadva — éned egyikéhez vonzódva — álmodom.
Futva vele — lobogó haja illatában megsuhint.
S érint spirál–lágysága, ösztönt idéző puhasága.
Ma csak a fájó ízt oltom, s reszkető vágyad kívánom...
De a szeretet indáin kiürül, s mélybe sűrűsül.

Kecskemét, 2002. február 17.

ELMÚLIK MINDEN?

– banalitás –

Nem a szerelmem? A kétely is fáj...
De olykor miért egy ijesztő száj?!
Istenem! Egyszer elmúlik minden?!
Érzéstől független — minden szinten?
Szívem még félelemmel teli tűz,
vajon időm még mikor s kihez fűz?
Borzongok, fázom, s agyam egyre ég,
mert még foglalkoztat léted és a vég?
Pedig hányszor mondták, szép s jó vagyok,
mégis okkal magamban topogok.
Már pedig elűzlek, bárki is légy!
Eszmémből nem kérsz?! Hát belőlem végy!
Mert elvemért bármikor kiállok,
érte Istenem, mindent vállalok!
De síromnál majd senki ne legyen,
virágot rá, csak egy igaz tegyen!

Kecskemét, 2002. július 30.

TANULSÁGKÉNT

Ősrobbanásként érte magánya,
és szétszórt talánya tér – téblábolt,
s nem fért meg az élt pillanatképen.
S ok okolt, de a követőn éppen
megbotolt, s megakadva torlódott.
S hiába hánykolódott, gubanca,
ötlet – franca gúzsba csiklandozta.
Kuncogtatta, és úgy fojtogatta,
hogy már torkán akadt volna léte,
ha épp egy megfontolt gondolata
nem nyúlt volna már hosszabban érte,
és a megakadt szorult kiakadt.
Így rá kellett döbbennie, hogy semmit,
senkit nem szabad siettetnie.
S ma már jele minden vonulatát
s eljövendő képanyagát testesítve,
tisztelettel gondol vissza arra;
soha nem tudhatja, hogy zavara
melyik pillanatot választhatja,
s a szellemet kiszabadíthatja.

Kecskemét, 2003. május 6.

ÉRZELMI KAPCSOLATAINKRÓL

– *Aforizmák* –

HIÁBAVALÓSÁG...?

Egy kapcsolatban az illúzió elvesztését lehet, hogy a követhetetlen szellem idézi elő, de már akkor is késő.

ESÉLYTELENSÉG

Ha egy szerelmi kapcsolatban valamelyik partner részéről a szakítás a cél, a megleckéztetés már csak megaláztatás.

MINDEN MULANDÓ

A szerelem akkor illúzió, ha a kölcsönös tisztelettel övezett szeretet hiányzik.

ÉRZELMI KAPCSOLATAINKRÓL
– Aforizmák –

EGYOLDALÚSÁG

Ha a szerelem — szeretet egy kapcsolatban
az egyik partnernek keveset számít, akkor
az egyoldalúsága miatt gyors lefolyású.

HAMIS ÁLLÍTÁS

Ha az állítólagos szerelem — szeretet sem tud
egy kapcsolatot fenntartani, akkor hamis az
állítás.

PÉNZCENTRIKUSSÁG

Ha egy szerelmi kapcsolatban elsősorban a
pénz a meghatározó, akkor az érzelmileg
gyorsan kihűl.

ÖNIMÁDAT

A rendszeres, öncélú akaratosság
a másiktól
egyszer minden gyengéd
érzelmet kiöl.

ÉRZELMI KAPCSOLATAINKRÓL – Aforizmák –

TOLERANCIA HIÁNYA

A szerelmi kapcsolat nem a ritka feszültségekből eredő dühkitörésektől függ, hanem a szeretet, az érzelmek toleranciáin.

ÉRDEK – CSÁBÍTÁS

Más a tiszta szerelem, s más a csábítás inspiráló szerelmi illúziója.

AZ EREDENDŐ BŰN FOLYAMATÁBÓL MERÍTVE

Az abszolút tisztaság megtartása sokszor nem az érthetlenségen, hanem az értelem — érzelem csődjén múlik.

ÉRZELMI KAPCSOLATAINKRÓL
– Aforizmák –

MINDENKOR

A szerelemhez kevés a túlfűtött
érzelem, az önzés egyszer lehűti.

KÖTŐDÉS

Kevés valakihez érzelmileg kötődni,
ahhoz szívet is kell találni.

MANAPSÁG IS

Minden elmúlik, de leginkább a hamis
szerelem.

MEGTARTANI...?

Társad tiszta szeretet és ragaszkodás
nélkül megtartani nem tudod.

ADALÉKOK AZ ÉRZELMI KAPCSOLATAINK
CÍMŰ AFORIZMÁKHOZ

A szeretet
Folyamatai:

- Tetszik valami valakiben és vonzódsz hozzá.
- A kellemes érzést nyújtotta megjelenésén kívül megnyilvánulásai is imponálnak.
- Közelsége izgalommal teli, de mégis nyugalommal tölt el.
- Fokozott hiányérzet alakul ki iránta. Erős vágyat érzel, hogy láthasd, megérinthesd.
- Terhessé válik minden, ha napokig nem látod. Fel kell hívnod a munkahelyedről, hogy hallhasd a hangját.
- Mindenben segíted s véded, ha kell. Megosztod vele minden javad s gondolatod. A vele való együttlét kiegyensúlyoz és tettekre inspirál.

A szerelem Folyamatai:

- Gyakorta betölti gondolatvilágod. A találkozást izgalommal teli várakozás előzi meg.
- Egyre gyakrabban kalandozol el személye körül. A gondolatára is felforrósodik körülötted a levegő.
- Türelmetlenül lesed az órát, az időt, hogy végre megölelhessd.
- Nélküle szinte minden óra hónapoknak tűnik. Ábrándozol, hisz teljesen beleillik a jövőképedbe. Az ideád megtestesítője, hisz vele senki sem összemérhető.
- A gondolatára még a külvilág is megszűnik. A hangjától elolvadsz, s érintésétől megborzongsz a gyönyörűségtől.
- Mindenre képes lennél érte, mert az élet már semmit sem érne nélküle.

Megjegyzés:

Kapcsolatainkhoz

A boldogsághoz nem elég csak
a jó szexuális kapcsolat, de az
örömtelen szex biztos akadály.

Kecskemét, 2002. május 13.

A szerző

KEVEREDVE

Intelligens; a befogadó.
Állandó hiányos hányados,
mely tudom, olykor talányos.
A sok – sok hebehurgya gyurka!
Bogyuta, ötletszegény legény,
akik halom — rakásra gyűlve,
idiotizmusra terülve,
az örök sokk s botor televény.
Ez az ábra ma még, kan egér!

BŰNÖSÖK KÖZT

A tökéletesség vétsége
hibák tűrésére készített,
s az aljasságok öröksége,
álmatlanságomra ébresztett.

Kecskemét, 2002. július 24.

ÉLETRE ÍTÉLVE

...mert az ember nem mindig azonosulhat életével...

Már meg vagyok mérgezve rég,
s kortyolgatom poharam tartalmát még...?
S szókratészi bolyongásom —
melyet megtapasztalt oly sok írásom —,
egyre csak egyre — kívülről figyelem,
és a kiutat meglelem?!
Vagy az utolsó pillanatot várom,
hisz a jövőm már csak álom,
s a mélyén Istent találok?
Még szunnyadó magban vár lombkoronám,
s táplálja majd koponyám,...
és elemein, — e fa levelin
susogják üzeneteim.
Remélem sokáig, s majd sokan fogják,
s nem érint a kölcsönös sorstalanság,...
hisz üt az óra, ők is hallják,
és a többi majd már csak bolondság.
S végre terjedve tisztán kitágulok.
De addig, míg vegetálok,
örömet gyakorta benned találok,
mert sokszor társaságként
bennem zsongassz és csendülsz társtalanként, —
te védve, s én elítélve.

Kecskemét, 2002. december 11.

ZÁRTAN

Szellemtükrök lobbanó csillagfényei,
mint elvakító félelmek Bábel tornyai.
Már a sziszifuszi, mutáns sejtlelkek fényei,
káprázatok. Szivárvány – boltozat állványai.
S álmom cirkuszi trapéz tartói, inognak.
Bennem. De hát hiába leng, rálépek. Várnak.
Ködös szemek ábrándjai. S űz a mélység árnya,
énemtől, mely benned zárva, már létünk talánya.

Kecskemét, 2002. január 31.

A BOLDOGSÁGRA VALÓ KÉPTELENSÉG

...úgy látszik örömöm, a boldog boldogtalanság...
Benne lelt meg a szilárd jellemű állandóság.
Életem fonalából halálom, te is szótted,
szerelmeddel hűségem már magadhoz kötötted.

Kecskemét, 2002. február 1.

LEHET – E?
– *A múltból táplálkozá* –

Mióta kérdelem, még változás
lehet – e? Tart az érzékvarázs,
érezed – e? S lepereg tudatán,
miután? Bukott már a próbán,
így, bután! S én, a bosszú angyalán.
Tudod – e? Már hány kar ölelt át,
számít – e? Enyémet zsibbasztja
ma már, s most a múlt táplálja tán?!

Kecskemét, 2002. november 26.

ÉRTÉKRENDÜNK GÉNMANIPULÁLVA

– Egyre torzjul az ideál –

Nimfomániás, vagy manipulált, s rövidere zárt,...
és keresve még mit talált?! Ábrándhalált? S a várt?
Nem átal végig mind kijátszva, mindent kívárva —
semmit meg nem bánva — feltörni morált s etikát,
s átlépve, élvezni a közt s intelligenciát...
Ember által behatárolt rendszert s franckarikát.
Bezár s lezár ideát, mű értékrendet s vitát.
Őserő dekrétumát borzolja idegekbe,
s kétszínű önzés kéje hallatja orgánumát.
Velőbe rázva riszálja — a csalódás meredt
sikolyába — érzésvilágába vetve terjedt,...
és csak oszcillál az élvező, szép ingerhalál.

Kecskemét, 2003. január 27.

PSZICHOSZOMATIZMUS

/ lélektől való fizikai sérülés /

Szédülök. Agyam tele van endorfinnal.
A bú vegyül dühvel s egész fél–elemmel.
Szívem vacillál. Nekilódul s meg–megáll.
Magammal a lét dübörög az életért,
az adrenalin kavartan gondolatra tért.
S kitérő kérdés összhanggal dekompenzál.
Kába látás arányos a szív–zavarttal,
és légszomjam fuldokló–örvénylő, nyög–köd.
S valahol mélyen még valami vigyáz, őrköd.
S dúsan cortison vegyül még a zihálttal.
Mikor tör már ki a düh, vagy a röhögés?!
Részegítő még a bűn és a könnyörgés?...

Kecskemét, 2002. december 17.

MINDENKINÉL OTT A RÉS

– *az eltaszított fájdalomból fakadó* –

Gyűlölet! Milyen visszataszító, undorító, de mennyire kifejező!
Mily őrzítő, félelmetesen hullámokat kavarázó erő, ...
melyben már a gyengédség gyengeség, s teljesen kiszolgáltató.
Benne pislákol még a szeretet, s csak árad a düh ámuló,
s meglepett, sötét sértettsége, ... és a kétségbeeső,
de még remélő kétsége. A múlt pillanatnyi valósága,
mely mégis elillan. Az alárendeltség hűvös álnoksága,
mi egyszer csak vérforraló érzéssé robban, s izzón szétárad,
és sűrűsödő láza beléd szárad, s fonnyasztó, sebző tárad ...
Túl képzeleten, ösztönössé fajul, s befelé szűkülve beléd ájul.

Kecskemét, 2003. február 2.

CSAPDÁRA ÉBRESZTVE

Árnyban vágy – talányként szültek, fénylő – mattként.
Elemiként s üstökösként — retinákon.
S áldón villanok, sötétlyukként tátongok,
beszippantva magamat — vibráló magként,
és ti, mind sötétanyagként sűrűsödtök,
és szövitek láthatatlan a térspirált,
mely minden táguló értelmet ledarált.
Kora apofizaként*, múltba rángóként.
S feszülő galaxisba csomózva nyögtek,
s csapdámban haldoklom a szépre vágyóként.

Kecskemét, 2003. május 7.

* Apofiza: magmás telérek szétágazó nyúlványa

ARÁNYVESZTÉS?

Mily emóciót oldó,
ösztönt okádó szlengen,
üdvözül a tobzódó —
röhögvén tán Kiplingen?...

Ki ez a főszer, apám?!...
Hát leszakad a pofám!
Süketelnek az ászok,
és morált a firkászok.

Dimenzionált gépi...?
Elnyűtt már a köznépi?!
Szexet stimulál — serum —
óh, rém — kéj misztérium!

S a neuro — fon módó?!
Kapcsoló rez — frekvengen,...
különül a mosódó,
őrlőn, virtuál — swingen.

Kecskemét, 1999. október 10.

A FŐEMLŐSÖK

A jövőkép–lét s a képtelen
kettős, és a bizarr értetlen
örvekben még egyre gyűrűzik,
s valóságba gyötrik érveit,
melyek már csak kúsznak s csúsznak,
és félelmeken behatolnak,
tobzódón az ártatlanságon.
Lényüket még és már nem lehet
meghatározni, csak sejteni,
mert ők, úgymond még fejletlenek,
így nevezhetők embereknek.
Bár nem rég még a természethez
tartoztak, de kiváltak, s tettezh
főemlősökké váltak — sokan,
majd gyorsan társakra találtak.

Megj.: a puha aljasság szemforgatóinak
mai életfilozófiája; — az önös
érdekek hogyan alakíthatók
át közös érdeké, és fordítva.

Kecskemét, 2002. április 1.

„RENDI” ÁRTALMUNK

Milyen fojtó, sűrű–tömény,
a konglomerált gél–remény
embertelen folyó–lét ármánya.
Bagázsa; a tét aránya.
Szaporodnak és öveznek.
Így állandóan léteznek.
Eszme–tervszféránkba nyúlva,
mindig sértve és feldúlva.
Velünk éreznek, terveznek,
delejeznek s védelmeznek —
látszólag. Élnek, fertőzve
s immunrendszerünk gyengítve.

Kecskemét, 2001. november 20.

ÁRTALMAINK
Trilógia
– versciklus –
I.

TI, MIND KÉPMUTATÓK!
/Képviselek, elég volt belőletek!/

A főbűnök napi gyakorlói,
de most közöttük — között —, mint tétek,
fénylő csillámként én is zenélek.
A dalomat még csendben hallani.
De azok ott mohó fogak közt kopnak,
éji zörejüként csikorognak.
És settenkedve — egyre csak őrlőn,
áldókra is köpködve — fröcsögőn.
Mindent betöltve – beterítve,
nappal képmutatva — szenteskedve.
Majd jót hörpintve, mohón zabálva, —
mindent csak a háttérből piszkálva.
Utánozva — tagadva igazat —
a dákó trianoni gazokat.
Olyanok — mint ti is mind —, s egyszersmind
galádok, örök emberbarátok...
Tobzódnak, rajtunk már örök átok!
S mi látunk, mint sámánok fiai.

Kecskemét, 2001. november 30.

ÁRTALMAINK
Trilógia
– *versciklus* –
II.

ÉLETZABÁLÓKTÓL KÍSÉRVE

A reggelem, ébredvezve s kiterjedve,
mint vérben megtisztultat — egykor s mindenkor —
hajlítja tértükrömet, új árnyképemet.
Tágítja, kifelé fordulva s újítva...
S a szépítő idő szelétől hussantva
leszek Naptól forrongó estéli zsongó.
S kutatok, apadva–áradva, terelve.
S minden napot meglelve, bennük lüktetve —
védem a tiszta örületet, magamat;
az ábrándult s megújult igaz szavamat.
Végig magamtól kísérve életemen.
Árnyként követhetem. S nem összerosódva,
mert sokuk összerosna, mindig, ha tudna,
hűtlen társaival s lelkük mocskaival.

Kecskemét, 2001. november 14.

ÁRTALMAINK
Trilógia
– *versiklus* –
III.

HÁTTEREK ELŐKÉPEI

A fel– és megidézett összejtjeim magvai
nyomokban emésztene, de a szellem fényei
s törései még megférnek, bár hazám, — e fészek
nem hagy megpihennem, mert kígyóként farkába mar.
Majd magához von, és kísértve, mint hitem, terel,
s jelünk együtt dobbanva — a süketek közt nevel.
Alázatban, de szelídekben is felajzottan.
Magyar vérem múltból s – e porból kapott életet,
de a hit tiprói döngik — a javak rablói —
és döngölik bolygónk sarát, s mi, jövőnk termői,
idézve keserítjük a hazugság ízeit,
hogy dagaszthassuk kovásszá a múlt élesztőit.

Kecskemét, 2002. január 28.

A GLOBÁLIS NYELVEK ELLEN

Nemzetközi szóhangzókkal és
érzelmi kifejezésekkel a lélek
hanghatásait kell vegyíteni
szóképeinkkel.

Kecskemét, 2002. szeptember 1.

EMLÉKEZVE A HOLNAPRA

A civilizáció az emberi önzéstől
minden korszakában gyors ha-
nyatlásra ítéltetett... Összemosódva,
egyre inkább jellegüket – vesztek.

Kecskemét, 2001. november 29.

ÜZENET ÁRNYAMBÓL
– szüleimhez –

Már mióta várok, várom a belső jelet,
melyet még kereshetek, vagy talán rám talált,
és majd életemben kibont, vagy csak a halált?
Pedig érzem, és mindig is hinnem kell benne,
a nem véletlen elemembe, mely váratott,
a vérvonalban búvót, szerelem — vándorlót.
Majd bezárt, és kifárasztva mindent szétzilált,
de tudattal, s világra jöttömmel tartottam,
a misztériumommal magaménak tudhattam.
Bár csodára hiába vártak, mást találtak.
S haláluk csak erősíthette a kétkedőt;
az éjbe ernyedőt s a reggelbe derengőt,...
amikor regém az idézett létnek élhet,
de nem véthet reménybe merített szemeknek.
Rejtem hát a belém vetett utolsó magot,
melyet jövőmbe bízva rám hagyott álmotok,
s a valót, a szerelmetekbe halt drámátok,
és a beteljesítőt; a benne szeretőt.

Kecskemét, 2003. január 9.

KÉSZÜLŐBEN

– *depresszióban* –

Hadész világa mióta hív, de a földi káprázat
még elvakít, és olykor elmémbe hasít az alázat,...
és a tradíciók s a fikciók; a tanult rezgések,
és a léti féltések, hisz tompán mozgatnak a rések,
melyek az utolsó pillanatban fényre derítenek.
Pedig már nem látok, nehezült pillám engednek,
agyamnak közvetítve a fraktált élet elemeit,...
s elveit a fennmaradásnak látszólag igazolja,
s borúm irritálja már spontán oldalát az árnyak,
a jéghideg lapátnak, mely egyszer átad a talánynak.
De még izgatja reflexeim, mert még nem talált készen
és egészen, de készülök, egyre erősebb már a vágy, —
a halotti ágy. Bevetetlen, s noszogatja magányom,
ahol az álmom egyszer már választ ad, s kerülő utad
végre megakad, mert — „lenni, vagy nem lenni” — rossz álom volt,
hisz a végsőkig hatolt,... s ez az egész mindent letarolt.

Kecskemét, 2003. január 10.

A MEGSZÜNTETŐ SZÜNTELEN

A sötétlyuk mélyén, ahol megáll —
a tudomány, s minden görbültté vál',
s elnyel fényt, életet s képzeletet.

Kecskemét, 2002. január 11.

TISZTSÉGVISELŐINK

Mindegyik agyában számok,
a sunyi fa..., sumákok!
Minden nap csak latolgatnak,
vajon mennyit kaszálhatnak.

Kecskemét, 2002. január 11.

ÉLETZABÁLÓK

Meleg fények, hideg árnyak,
ők bennünk is ránk találnak.
Természetük kiéhezve,
emésztének melengetve.
Behatolva széthordanak,
vérszívóként gyarapodnak.

MODOROS ÉS PÓZOLÓ ÍRÓTÁRSADALOM

Legtöbbjük nélkülöz minden emberi
bájat s természetes, kifejező tisztaságot.
S az eredendő eredetiség már elkülönülő
változatokba tömörül.

SZERETŐ STIMULÁLÁS

Érzékemmel ébresztgetlek érzékedért,
mosolyommal körülfonlak mosolyodért.
Bizalmammal lélegzem bizalmadért,
szerelemmel kényeztetlek szerelmedért.

Kecskemét, 2003. május 9.

FEJLŐDÉS

Az ember legmagasabb szintű
mentális és spirituális tevé-
kenysége, a szellemi és lelki
szemlélődés kiteljesedése.

A szerző

Mottó:

KÜLÖNBÖZŐSÉGÜNK OKAIBÓL

A fény és idő koordinátaiban —
utaimon mindent másképp látok,
hisz az életek — viszonyítások...

TUDOD, KICSIM!

Anyád, egy időben hordozott...
Én, időtlenül következem.
Csak téged ez álmodban érint.
Tudatalattidban érkezem,
s ott, a tűnő időt figyelem...
Jeltelent, tértelent s végtelent.

Kecskemét, 2001. szeptember 26.

A MŰVÉSZETRŐL

/röviden/

A művészet, az emberhez szóló, kultúrát formáló — s teremtő önkifejeződés. A múlt tapasztalataiból táplálkozó, előre, azaz újat mutató műalkotás, ami az érzékeken keresztül különleges emelkedettséggel hat az érzelmre és a szellemre, s mindig az emberiség épülését szolgálja.

A művészetek az önzetlen, tiszta odaadás hiteles megnyilvánulásai. Egyben örökös küzdelem önmagunkkal, a világgal és a mindenkori témával, de legfőképpen útkeresés, töprengéssel, gyötrődéssel s tanulással. A művész ezért soha nem beszélhet kizárólagosan önmaga stílusáról, csak arról az irányzatról, amelyhez közel érzi magát, különböző áramlatok, motívumok edzésében.

Az igazi művészet a változó — önmaga kihívása és életszemlélet, mely mindig megérinti a szemlélőt vagy az olvasót. Megfogja, elragadtatja, felkavarja, de mindenképp elgondolkodtatja. Olykor észrevétlenül, néha megborzongatva, vagy letaglózva, de soha nem vált ki lesújtó, undort keltő, drasztikus megütközést.

Kecskemét, 2002. december 26.

A szerző

A líráról, az antik világ időmértékétől a legújabb kori történelem szabad, szinte minden szerkezetet nélkülöző gondolat–továbbításig terjedő időszak megnyilvánulásairól igen bizarr lenne akár összegző tanulmányt, vagy bármily általánosító véleményt írni. Bármely megközelítése a témának természetesen ellentmondások sorát váltaná ki, minden ihletett irodalmi körből s egyénből, így az erről alkotott spontán reakcióim is ennek vannak kitéve.

A közelgő költészet–napi megemlékezés azonban arra ösztönöz, hogy ünnepi hangulatomat azért a mai helyzethez megfelelő gondolatok jegyében érezzem át. A tudat és az érzésvilág hullámvásárait tompítva egyfajta tisztelet–kisugárzással szeretnék megérinteni olyanokat, akik őszintén hódolnak e műfajnak. E tárgykörben is sok az ellentmondás, ami nem is volna baj, de az egyre terjedő pöfeteg, gőgös, tudást kisajátító hang, és az elzárkózó, minden „külső” tehetséget felvillantó másság elfagyasztása megdöbbent. Azért is, mert még mindig sokan vannak azok, akik azt hiszik, a költészetet lehet szelektálni, elvonatkoztatni, egyszerűen csak magunknak vallani. Nem értik meg a ma „Képzettársító Képzetei”, hogy egy vers mindenkor önmagát minősíti. Életre hívását követően korán vagy később kap lábra vagy hal el. Önmagát líraizálja, illetve zárja ki a műfajból. E törvényszerűséget figyelmen kívül hagyva egyre többen csatlakoznak ahhoz az áramlathoz, mely akvárium–szerű vonulata zártan, bizonyos társadalmi

keretszerkezetben manipulálja, befolyásolja a jelen költészetének életét.

Mások még mindig azt hiszik, hogy a felgyorsult, mindenre kiterjedő, öngerjesztően elanyagiasodó világunkban a tehetség zsenge palántái is megfelelő ápolás, gondozás, vagyis élettér hiányában is képesek utat törni a fény felé. Sokan hiú ábrándban ringatva magukat, hiszik, hogy a költészet egyfajta tudati világot megkerülő „lélekbuborék” mely valamikor és valahol egyszer csak kitárul s nem kipukkan.

Egyre többen vélik tudni, hogy a jó verselést meg lehet tanulni, és valamilyen tárgykörben elérhető, társadalmilag is tiszteletet parancsoló szintre kerülve kierőszakoltan – elismerten is művelhető. Nem értik meg, hogy költőnek, írónak születni kell, és ha másként nem, önfeláldozó önszerveződéssel s továbbképzéssel megfelelő teret kell — ha megfeszülve is — biztosítani az akkor már önmagáért beszélő lírai gondolatoknak. A botor, önhittségben tobzódó így abszolút lehetőséget nyújt az önmagát társadalmasítottan is megkreált, de egyben a demokratikusan természetes kiválasztódást megtagadó írói – költői diktatúrának.

Kecskemét, 2002. január 17.

A szerző

A FOKOZÓDÓ NYOMÁS ELLEN EGYRE GYENGÜLŐ

REMÉNY

– *tárva* –

Geopolitikailag bizonyos értelemben kozmikus gyorsaságú változások korát éljük. Manapság a fejlett társadalmakon belül eláraszt bennünket a technikai és technológia fejlődés hulláma. Behálózza földünket az informatika kapcsolatrendszerének áradata. A több évtizede tartó, fokozott sebességbe kapcsolt átalakulási folyamatok hatásai az ember gyorsabb érzelmi, szellemi és lelki metamorfózisát eredményezi, és egyre kiterjedtebben s áttételesebben jeleníti meg. Változások jöttek létre személyiségjegyeiben, karakterében. Az egyre fokozódó igény okozta terhelés sokak pszichéjén, fizikumán keresztül lassú, de törvényszerű mutációkat, személyiségi torzulásokat okoztak. A nemek egyfajta evolúciós gyorsulás általános — ha úgy tetszik — degeneratív tüneti lehetőségek halmazát teremtette meg. Mindehhez hozzájárulnak nagy dózisban az élelmiszerek, gyógyszerek és élvezeti cikkek okozta ártalmak, a szennyezett környezetünkön keresztül változatosan kapott s folyamatosan adagolt mérgek és széles körben terjedő ajzó–stimuláló szerek arzenálja, — csoda, hogy az emberiség egyáltalán rendezett társadalmi életre képes korosztályokat tud produkálni! A kiválasztódási folyamat azonban további lökést kap bioritmusunk mesterségesen felgyorsított spontán zavarkeltésével, melyet természetszerűen — az idők folyamán teljesen át-és elváltozásokon átesett

egyébként kiváló szellemi képességekkel rendelkező, de már abszolút alkalmazkodásra képes jellemszegény kreatúrák indukálnak s irányítanak. Adottságaik révén eltérnek az általános, az elvárt morális normáktól. Érzéketlenebbek a mindenkori etikai kódex írott, de íratlan szabályai iránt is, és ezek lelkiismereti fékező hatásai nem okoznak skrupulusokat, kételyeket bennük, így pszichoszomatikus zavarok sem gátolják ténykedésükben. Tehát minden szempontból előnyre tesznek szert, és egyre hatékonyabbak céljaik elérésében.

Vitalitásuk, életerejük képessé teszi őket bármilyen társadalomellenes machinációk végrehajtására és életszínvonaluk magától értetődő emelésére. A szociálisan érzékenyek tábora nem tudja igazán az egyre erősödő pénzcentrikus bővületben — mindig direkt hátrányban — sikeresen felvenni ellenük a küzdelmet. Az állandó társadalmi konfliktusok közepette kétséges tehát a végkifejlet?! A jól képzett immorális erők egyre magabiztosabban hajthatják végre az emberiség elleni általános és specifikus támadásait. Olyan rafinált reál — és társadalomtudományi intelligencia birtokába jutottak, hogy az ún. tisztánlátók *genus irritabile vatum* — ingerlékeny fajtájának hangja is pusztába kiáltott szóvá válik minduntalan. Bizonyos mérvű reakciók a jól elkülönülő uralkodó réteget olykor bebábozódásra kényszerítik ugyan, de az gyorsan életre kel. Általánossá vált a szélhámosság, csalás és korrupció művészi szinten történő manipulációja, és a viszonylagos becsületességre ítélt tömegekben egyre inkább elhatalmasodik a

kilátástalanság tehetetlenségének érzése. Egyre többen betegednek meg, és tömegesen veti fel fejét az apátia, a depresszió, hiszen egyre nagyobb méreteket ölt az emberek és a dolgok megvásárlásával, tárggyá való degradálásával, megalázásával a demoralizáció. A viszonylagos szabad teret nyitó ego azonban éli egyre kiteljesedő individualizmusát, míg az elszegényedő tömegek meddőn küszködnek. A magasabb eszme iránti elkötelezettség ma már csak a múlt elévült status hordozójává vált, és alacsony szintű életnívó tapasztalata szégyenletes. Az emberiség a megnövekedett létfenntartási feszültségek és a minden áron való gyarapodás nyomáskülönbségei miatt még soha nem hordozott ennyi kényszerű aljasságot, mint manapság. Tisztában van ezzel mindenki, de a jólét kecsegtető lehetősége olyan erősen hat, hogy nem látják értelmét az ellenállásra. Az utóbbi évtizedek gyors átalakulásának vonulatai a több évszázados erkölcsi értékrend gyorsan lezajló erózióját és az ahhoz hűek tudatzavarát, sőt sokak tudathasadását eredményezte társadalmunkban is. A Szent István–i erkölcsbe vetett hit összetartó ereje szétesett. Minden szinten sémává vált a szabadrablás fogalma. A követendő példa; az az ügyes, akinek a törvénytelenül véghez vitt vagyonszerzését nem lehet tetten érni. A mindig éppen hatalmon lévő pártok politikai érdekerének játékszerévé kreálódott a még ki sem alakult polgárság. Demagóg fráziscsapadék akadályozzák a még nagy tűrőképességgel bírók életvitelét is. Szégyenteljes cirkuszi poronddá alakult parlamenti pro – és kontra képviselő prominens tagjai

a gátlástalanság látványeffektusaiban sziporkáznak „gáncs nélküli lovagként”. Az egyáltalán helyesen gondolkodni tudó és akaró magyar csak arra törekedhet, hogy a közelgő választás alkalmával bizonyos kiegyenlítődést megelőzve tehesse meg voksát, mert népünk érdekeit polarizált hatalmak normális élet megteremtésére érzékelhetően továbbra is képtelenek.

Újra halasztást kapnak az emberarcú világ teremtetőjének aspiránsai, de nekünk tisztességes életbe vetett hívőknek — hinnünk kell abban, hogy a következő években mindezen s mindenben felülemelkedünk.

Kecskemét, 2002. március 21.

A szerző

VAJON MI A KÖZÜGY?

– *Az adott szó vajon mire kötelez manapság? –*

/tárva/

Annyit hallani, látni minden percben a médiák hírányagából, hol és mikor mi történik a nagyvilágban és szűkebb pátriánkban?... Állandóan taglalják a világhatalmak az egész Földet, sőt a kozmoszt érintő politikáját, és a divatosan használt, de számomra oly félresikerült megfogalmazású, a ma „kisemberének” napi problémáját is.

Sok szó esik a mindennapjainkat átfogó, életünket befolyásoló dolgokról, sőt még arról is, hogy egyes országgyűlési képviselő ígéretei miképp realizálódnak a négy éves ciklus alatt.

Általánosan, de kiemelten is beszélnek a politikai pártok és választói érdekeinek mindent behálózó közügyeiről és az élet minden aspektusáról. Oly sok téma merül fel hogy a köz embere már csak az őt érintő összefüggésekre figyel oda.

Az egyszerű polgárt azonban minden megragadja, melyről úgy érzi az életét befolyásolhatja, és a lét olvasztó tégléje csendben vagy fortyogva alakul. Kinek–kinek a sors adta lehetőségeken belül, az idő és tér parafrázisa során. Olykor a pillanat soha vissza nem térő kontextusa okán. Így van ez az irodalom területén is kiemelten.

Azt hihetnénk, hogy a minoszi labirintus legendája csak amolyan kultúrtörténeti érdekesség, ami ma, már nem hálózhatja be korunk emberének életét.

A minap találkoztam egyik költőtársammal, aki

beszélgetésünk során egy régóta fellelhető, de tanulságos jelenségre mutatott rá.

Hosszú évtizedek óta kísérletezik az irodalom-társadalomnak is rendes tagja lenni, mint mondja, ami persze manapság csak igazi mesebeli próba.

Elmondta, hogy díjazását követően fiatal kora óta próbálkozik helyi és más régiók elismertett költőinél műveinek bemutatásával. Személyes találkozásai alkalmával még csak hallhatott hűmmögéseket, kitérő válaszokat, sőt reménykeltő jelzőket is, de leveleire, küldeményeire még csak ilyenek sem érkeztek.

Teltek–múltak az évek és a TV–irodalmi interjúit figyelve végül is arra a következtetésre jutott, hogy korábban csak drága idejét fecsérelte, mivel nem azokhoz fordult, akik alkalmasint a tehetség mecénásaiként aposztrofálták magukat. Így hát írásaival megkereste Mezey Andrást, Bella Istvánt, majd Buda Ferencet és Szabó Magdát, de a kitűnőségek reakciói a szférákban elakadtak. Megemlíthetném még Pintér Lajost is, aki azt sem értette elolvasás után, hogy miről szól A globális jövő!? c. esszéje — mondotta.

Egyik évben aztán, társaságunk rendes irodalmi találkozója alkalmával a kör törekvő, igen becsvágyó vezetője egy magas kitüntetésben részesített közírórt hívott meg díszvendégként körünkbe, Okányi Kiss Ferenc személyében.

Okányból származó, köznapi névvel megáldott személyiség mokány emberként tetszelgett előttünk. Olyannyira, hogy társam úgy érezte, most eljött végre a bemutatkozás ideje, s megszólította a köz íróját, egyben megajándékozva köteteivel tisztelete jeléül.

Meghatódva tapasztalta, hogy a híres ember nyájasan viszonzta gesztusát, és felkérés nélkül tett ígéretet arra, hogy a könyveket feltétlenül elolvasva hamarosan írásban közli véleményét az azokban foglaltakról.

Nos, az azóta eltelt évek óta a mokány Okány szülötte társam számára hírhedtté vált. Hisz azóta — sem személyével, sem írásos válaszával, csak az országos lapok irodalmi hasábjain megjelenő közügyekkel foglalkozó írásaival találkozhatott.

Elgondolkodva ballagtunk egymás mellett társammal, és meg voltam győződve arról, hogy Ő is arra gondol, hogy vajon mi a közügy manapság az ember számára?!

Kecskemét, 2002. augusztus 12.

A szerző

GONDOLATOK AZ IGAZSÁGRÓL

– *tárca* –

Amióta az ember zárt közösségi rendszerben él a Földön, a téma egyfajta szimbiózisában kénytelen tevékenykedni — sajátos viszonylatok állandó változatában. Mert abszolút értelemben vett igazságról igen ritkán beszélhetünk. Alkalmazhatóság tekintetében általában ez jó, de ugyanakkor kibúvók kiskapuit is teremti meg. Minél demokratikusabb egy államszervezet, annál nagyobb lehetőség van a jogi csűrés — csavarásnak. Ezzel kénytelenek vagyunk szembesülni nap mint nap, általános vagy specifikus formában, egyéni, ill. tömeges érdekeket képviselve. Az esendő emberi természetet — a káoszt elkerülendő — mindenkor törvények szabta rendszerbe kívánták terelni, ami a társadalmak megfelelő vagy kevésbé jó működtetését eredményezte. Rendszerint kielégítő törvények születtek, de gyakorlati alkalmazásukat — a dolgok rendjében mérlegelve — már jórészt a mindenkori hatalmi érdekek diktálták. Ezzel el is érkeztünk az igazság fogalmának lényegéhez. Az un. humánus társadalmak alulról építkeznek, de minduntalan felülről — pénzügyi és politikai erők által — irányítottak. Az egyszerű, törvénytisztelő polgár így aztán nemigen érti miért is marad alul. Bár, amíg élünk, remélünk szlogen kényszerűsége dominál. Olyan örökletes hierarchikus hatalmi spirál fejlődött ki, amely minden esetben látszólagosan vagy ténylegesen törvényes úton jön létre, de már a választás de facto deduktív rendszere a társadalom

felépítéséből fakadóan annak érdekeit, ill. a hatalom valamilyen formáját birtokló politikai pártok célkitűzéseit segíti. Így a népet igazán szolgáló hiteles, autentikus képviselő soha nem jöhet létre.

A mindenkori hatalomnak — izmusoktól függetlenül — nem érdeke, hogy abszolút jól működő formulát dolgozzon ki a minél igazságosabb államigazgatás működtetésére.

Természetesen azért eredményeket időnként fel kell mutatniuk — fejlődés persze tapasztalható —, hiszen létjogosultságukat igazolni kell. A legfontosabb cél azonban hatalmuk megszilárdítása, kiterjesztése a közéletben való állandó részvétellel. A kényszerű átalakulási folyamatok során létrejövő belső- és globális változások azonban újra termelik, ismétlik az uralkodó réteg fennmaradásához szükséges sajátos hatalmi szindrómát.

Az igazságosabb élet lehetőségeinek minél hatásosabb pozícióit megteremtő haladó erők természetesen a morál — és integritás szellemének megfelelően küzdenek a társadalom szemfényvesztő és leleményes hererétege ellen, de lehetőségeik és eszközeik rendre alulmaradnak ellenfeleik anyagi — és kapcsolati adottságaikkal szemben.

A tökéletesség tökéletlensége a tökéletlenség tökéletességét rendszertipizálástól függetlenül reprodukálja mindaddig, míg a világ népei szellemileg és morálisan fel nem emelkednek.

Igen, futurisztikusnak tűnik e gondolat, de be kell látnom nincs más út.

Állandósuló, öngerjesztő forradalmi hatások

inspirátoraira van szükség, vallási és demográfiai szélsőségek megfékezésével s megközelítőleg rendszerben tartásával. Rátermett, öntudatos és önfeláldozó vezetők és hívei nélkül mindezt lehetetlen beindítani, nemhogy megvalósulhatna, akár borzalmas áldozatok árán is.

Vajon az igazság Taigetosz–hegyéről mikor vettetnek alá a gonoszok és lelki nyomorékok?! Ti döntötök erről — emberiség! Ez az igazság!

Kecskemét, 2002. augusztus 27.

A szerző

AZ EGYÉN ORGÁNUMA
*/ Gondolatok az igazságról című
tárca nyomán /*

Az igazság őszintesége megnyilvánulásaimban mindenkor és minden platformon kivívta az ellen-szenvet. Ez jellemző volt költészetemnél is, melynek nívója számomra a visszajelzésekből egyértelmű volt, és a téma szakmai és emberi alattomoságai bizonyították, hogy jó úton haladok. Rá kellett döbbernem arra, hogy nem engedhetnek be a siker kapuján mert akkor emberi értékrendszerük egyszerűen összeomlana.

Mindig azt kellett tapasztalnom, az érvényesülés érdeke, az élni hagyni filozófiája az igazság őszinteségétől oly távol volt, mint Makó Jeruzsálemtől.

Teljesen különböztem mindenkitől, mert én nem hódoltam be a fennmaradás projektelvének.

Az ezzel járó tünetcsoport misztériumát a való teljességében éltem át a mindenkori elit sajátos konglomerátumában. Addig tűrtek csak meg maguk között, míg szükség volt rám. Mivel csak olyanok voltak, akik a kaméleoni társadalom struktúrájának híveiként játszották szerepüket, kiemelt funkciót csak „dolgozóként” tölthettem be. Szellemi aspirantúráimat azonban rendre elbuktatták. Olyan ártatlan képpel tették mindezt, hogy aljasságuk rafináltsága minden elismerést megérdemel. Sajnos nem találkoztam olyan nővel sem, aki egyéniségében olyan szintre jutott volna, hogy a „játékrendet” átláthatná minden következményével. Így megjelenésem, úgy külcsín,

de belbecs tekintetében sem tudta kiegyensúlyozni sokáig ranglétrai sikertelenségem. Mindegyikük azon az állásponton volt és van, hogy akinek esze van, az tud érvényesülni, ha intelligens. Az igazság mindennapi s mindenkori záloga tehát a siker! E szlogen örökérvényű a társadalmakban. A talentumot csak „aranyban” mérik az emberek. Én tehát nem vagyok társadalmi értelemben a siker embere.

Már csak azt kellene kitalálnom, hogy miképp kellene átmentenem magam egy igazságos korba?... de ilyen eddig sem volt?!... hát Machiavellivé kell lennem?!

...mert a hatalom szenvedői érvénnyel időben sosem beszélhetnek.

Kecskemét, 2002. szeptember 2.

A szerző

Naprendszerünk idő–tér görbületének hajlatában alig ívelt fel az emberiség öt millió évének történelme a tizenöt milliárdos világegyetem tágulatában, újra és újra a misztériumok félelmetes, sötét ragyogásával kellett szembesülnie.

Érzelmi–észbeli és lelki–szellemi gúzsbakötöttségéből nagyrészt csak az i. sz. második évezredének utolsó évtizedeiben szabadulhatott fel, és civilizációs fejlődése szinte robbanásszerűen felgyorsult. Technikai–technológiai kutatásainak hozama az égisz emelkedett, bár az emberré válás viszonylagosan hosszú időszakának utóbbi ciklusa is további kettősségeket, ellentéteket eredményezett, úgy az emberek, mint a társadalmak között. Mindez természetesen adottságaink jellemzőiben keresendő. Gondoljunk csak a homo habilistól a homo elektuson és a homo sapiensen keresztül formálódott emberi agytérfogat kialakulására, a kb. 650 g–tól a mai 1350–1500 g–ig, melynek további fejlődése nem agytömegének növekedésében és barázdáltságában, hanem az agysejtek, neuronok egymáshoz való kapcsolódásainak növekvő számában mérhető s értendő. Mindehhez, ha beemeljük tudatunkba a biológia–fejlődés tudományának jelenleg is folyó kutatásait, s kísérleti eredményei majd aktiválják az emberi agy még kifejeletlen állapotban lévő agysejtjeit, csak a képzelet merész sejtései villanthatják képekké, milyen távlatok nyílhatnak majd meg a jövő embe-

rének gondolkodásában.

A ma és a jövő bonyolult, globálisan is kiterjedő geopolitikája azonban meg is követeli az emberiségtől, hogy agyműködése és eszköztára megoldást találjon mindenre. A jelen–és a jövőkép egyre fokozódó nyomáskülönbségeire csak gyorsan reagáló és alapos megfontolásra kész szellem és termékei képesek válaszolni.

Emlékezzünk csak arra a pár ezer évre, a kerék és a művészetek feltalálásától, melyeket sokak szerint őseinktől, a suméroktól — mint szemita nép —, mi magyarok is átvehettünk, és ma már mindannyian Albert Einstein kozmológiai állandójával a világmindenség egyensúlyát értelmezzük. $G + \gamma = 8\pi T$. A reál, de a humán tudományok eredményessége kölcsönhatásaikban is igénylik a változást, a fejlődés vívmányainak egyenletesebb megoszlását, és a mémek evolúciójától az emberiség minél magasabb szintű kapcsolatrendszerének kiteljesedését. Bízunk kell benne, bár mintegy harmincöt ezer génünk nem képes gyors átalakulásra, de magát az embert és környezetét mindenkor jellemző mémek magokban hordozzák a változás, változtatás kényszerét. Magától értetődő, hogy ehhez szervesen kapcsolódnak a művészetek minél tökéletesebb kifejezéseszközei is, melyeket már antik világunk is jelképezte. Uránus–égi, Gaia–földi és logosz–ige, stb. A zene az ember számára mindenkor a harmóniát, míg az irodalom, az örökérvényű és szükségszerű, jó gondolatok érzékletes, időtálló és gyönyörködtető kifejezését jelentette. Mi válhat hát a

művészetek fennmaradásának kulcsává? Egyértelmű, hogy a kommunikációs sokrétűség, hisz a fokozottan változó életünkben a kategóriák, a kategorikus jellemzések, kifejezések gyorsan átalakulnak, ill. elhalnak.

Emlékezzünk csak az emberiség irodalmának legolvasottabb termékére, a Bibliára, melyet az un. összegezők, szinoptikusok: Márk, Máté és Lukács, valamint János evangélisták írásainak felhasználásával alkottak meg. Az Ó–és Újszövetség fennmaradása azonban nemcsak a közel kétezer éves kereszténység igehirdető, félelmekkel átszőtt mitikus világának hegemónikus hatásában keresendő csak. Legnagyobb szerepe ebben azért mégis a galileai Jézusnak, a szentéletű, „forradalmian” gondolkodó, tanító–gyógyító és démonűző zsidó férfiú paradoxonokkal átítatott, akkor még arámi nyelvű paraboláinak, példabeszédeinek köszönhető, melyek örökérvényű, bölcséleti terminológiáiban elgondolkodásra ösztönzik a mindenkori kultúrált embert. Izgalmas hatást gyakorolt Nostradamus, az i.sz. XVI. századi Frankhon született is, aki szintén jelképes fogalmazással élt versebe szedett műveivel, jóslataival, melyek látnoki képességének fantasztikus tanújelei. Ma is lázba hozzák az embert nehezen megfejthető írásai. Bár sok vita folyik napjainkban is az evangéliumi forrásmunkák hitelességén és Nostra Damus távolbalátásának értelmezhetőségén, de ezek egyben figyelmeztetők is minden kontextusában, vonatkozásában a mai, un. holt nyelveken gondolkodó és író társaimnak, akikre az angolszász és latin nyelvek

lassú, de biztos egyeduralma telepszik. Mit kell tenniük az ezektől eltérő mindannyiunknak a globalizáló, privilegizált nyelvekkel szemben? Nemzetközileg is használt legtisztább érzelmi kifejezésekkel a lélek többrétű, de egyéni szó–színképeit kell vegyíteni sajátosan nemzeti jellegű–ízű parabolákkal! Egyben el kell határolnunk magunkat a kinevelt hierarchikusok kitenyészített nyelvezetének áramlatától! Nehéz út, de a tehetség előtt nincs akadály! Mivel kezdjük? A nagy elődök hagyományaiból táplálkozva, a ma–és a jövő szellemének váratlan, a szokásostól eltérő, jelképes példázatának megteremtésével. Engedve a természet visszahívó hatásainak, mert a jelenlegi úton haladva a civilizációs melléktermékként jelentkező s egyre terjedő–duzzadó városállamok mega– és gigapoliszai között lassan elveszünk.

Persze azért van még mindig ellenpélda az úgynevezett primitív népeknél. Gondoljunk csak a Kalahári sivatag busmanjaira Afrikában. Azon a földrészén, ahol az emberi élet kivirágzott. Ez a népcsoport ősidők óta él harmóniában a természettel. E kietlennek látszó területen, ahol a legtöbb ember már képtelen volna megmaradni. Pedig mi is–fejlett társadalmak elhatárolt, ill. elszigetelt városlakói–nem is olyan rég még a természet természetes lényei voltunk, és akkor még nem a fejlődés torzuló hatásaitól szenvedtünk.

S vajon lehetséges–e a pozitív irányú változás? Áttekintve és felvillantva az emberiség fejlődéstörténetének egy–egy jellemző mozzanatát, és látva gyorsuló–és felfelé ívelő szellemi tevékenységét, mindenképp! Még akkor is, ha figyelembe vesszük

jellemzőinek nem éppen isteni megnyilvánulásait.
Összevetve mindent, hinnünk kell benne, hogy a jövő
emberisége meg fogja találni az utat az értelmesebb
és harmonikusabb életformához, hagyományainak
megfelelő ápolásával, archetikusságának, ősjelenlé-
tének ösztönös megtartása mellett is!

Kecskemét, 2002. december 2.

A szerző

KOLONCAINKRÓL

/önvallomás/

Megvallom őszintén—hiszen a művészet az őszinteség és letisztult gondolatok ragyogása —, az utóbbi évtizedekben a közelmúlt és jelen irodalmától általánosan nem voltam elragadtatva.

Vigyáztam is rá, hogy ne kapjak tőlük gyomorrontást, de azért néha akaratomon kívül is sikerült. Vigyázok ma már.

Nem vagyok öntelt, de önhittségről sem panaszkodhatom, mégis meg kell vallanom, egyetlen úgynevezett irodalmi műtől sem jöttem lázba. Nem látok mást, csak egyfajta kopírozást, legjobb esetben átfedést, csoportok és korköröktől függően. Egymástól tanultak, és a megjelenteket erősítették. Az utóbbi időszak magába zárkózott, a jelenkor irodalmát meghatározott és irányított hatalmi köreinek tagjai nüánsz—szerű távolságtartással illeszkednek egymáshoz. Aki a „kitenyésztett” irányzatuktól jobban eltér, már kiközösítik. Akiket nem ők határoztak meg maguk közé, azokat egyszerűen kirekesztik. Azzal az egyszerű indokkal: nemhogy nem elég műveltek de még helyesen sem tudnak írni! Azok jöhettek csak szóba, akik hozzájuk hasonló fakultás általuk jóváhagyott aspiránsai voltak. Minden máshonnan törekvőt egyszerűen elfagyasztanak. A nevelő, segítő támogatást úgy értelmezik: a magunk képére formálni... Senki nem meri autentikus hitelességgel a szemükbe mondani, hogy ebből elég volt! Miért? Azért, mert nincs közöttük olyan „Nagyság”, aki

aztán a további folyamatot tovább tudná vinni. Inkább saját karrierjükkel vannak elfoglalva, és az említett belső kör zárt rendszerének dömöckölése, gyúrása – dagasztása tudjuk mit eredményezhet. Ezek a lelkek nem szárnyalnak. Nem tudnak, mert gúzsba vannak kötve saját öntörvényük kötelékeitől. Nem emlékeznek már a behódoltságuk előtti időkre — ha volt egyáltalán ilyen —, amikor újat, mást szerettek volna. Már, ha szeretnék sem tudnák a szemléletváltást megvalósítani, mert rendjük ezt nem teszi lehetővé. Pedig új szemléletre, új gondolatokra és más áramlat felszabadítására van szükség, amihez idézhető lexikális abszolvációkra nincs feltétlenül igény, csak tehetségre, kézségre, másodlagos irodalomtörténelmi műveltség mellet is, és tűzre, ami azokat az új és jó személeteket láttatni engedik.

Mikor szabadulunk már fel – s meg koloncainktól?! Egyszer törvényszerű, hogy kirobban majd a szellemi forradalom is! Nagyon várom már! Bár megérhetném!

Kecskemét, 2003. január 3.

A szerző

A BÁCS–KISKUN MEGYEI KÖLTŐK ÉS ÍRÓK
BARÁTI KÖRE 2001. ÉV ŐSZI NYITÓ ÜLÉSÉN

ELHANGZOTTAKRÓL

– *önvallomás* –

Kedves Tagtársak!

Úgy tudnám tömören bemutatni magamat: egyszerű, tiszta és őszinte... Az emberek sajnos álarcot viselnek, őszintétlenek, így gyakran visszahúzódozó, magábazárkózó lettem.

No és rendkívül sajnálom, hogy a világon igen kevés az igazi művész, mert autentikus, hiteles képviselői az alkotó teremtőkörnek tehetségesek, és nem csak magukkal ragadók, de önzetlenek, őszinték és segítőkész, sugárzó isten–ragyogások, akiket hiába keresek, egyszerűen nem lelek.

Nem is tudtam elfogadni kis életem során a kaméleoni álarcok mögé való bújást, melyet legtöbb ember természetesen visel. Nem is értem, az a szűk, komolyan önmegvalósító világunk miért nem löki ki magából az ilyen elem–tömkeleget?!

Én őszinteséget kaptam az élettől, büszkeséggel töltött koloncként, s ez a védőbástyám is egyben, melyet kényszerűségből sokszor körülárkolok, vagy konfliktusba keveredem.

Fél évszázadon túllépve az utóbbi évben egyedül élek, mert eltaszított bennünket társammal az önkényes, de spontán eltávolodás kényszere, a megújhodás – vállalás képtelensége.

Órlódom hát tovább a belém rótt terhekkal, sajátosan

hangzó s ható eszméimmal és elvrendszeremmel, mert ezek mellett való kitartás nélkül nem tudnék élni, mint ahogy tehetségembe vetett hit nélkül sem.

Egyébként tősgyökeres, kecskeméti, vendéglős családból származom. Iskoláim után építészként dolgoztam évtizedes rendszerességgel, amíg egészségi állapotom engedte. Egy lányom van, aki hatodéves orvostanhallgató Budapesten.

Tizenhat éves koromban az Így írunk mi című országos pályázaton díjazták Lidércnyomás című versemet. Későbbi próbálkozásaim — törvényszerűen — rendre elakadtak az un. profi költők mindent behálózó, öntörvényes rendszerében. Ők külön kasztot képviselnek, és nem engednek be maguk közé senkit. Hiú ábránd azt remélni, hogy a természetes kiválsztódást segítő kéz bármelyikőjüké is lehet valaha.

S ha továbbra is — önámítón — mindenki csak „reménykedik” és ezután is teszi a semmit, vagy netalántán akik tehetnének is valamit, és saját öntömjénük füstjében elvakulva bolyonganak, csak a pokol kénköves tüzében üvölthetik a halotti világba kínkeservüket,... mert tevőleges indulencia nélkül nem történik semmi. Gyönyörű országunk legnagyobb és leggazdagabb megyéjének székhelyén így finanszírozásra irodalmi újság soha nem kerül,... és az un. profik kaján vigyora kíséri örök botladozásainkat. Mondjuk ki őszintén kedves tagtársak, röhejes is ez a „dilettanizmus”, ami körülleg bennünket, hiszen normális programunk, újságunk több, mint egy évtizede nincs...!

Alig kíváncsiak páran társaik egyéni kiadványaira. Legtöbbjüket csak az érdekli, hogyan kerülhet be írása a lét–tér hiányában szenvedő újságunkba, hiszen ahol fontos volna nem is jegyeznek, csak esetleg hallva rólunk valamit sajnálkozva megmosolyognak. Sokan hallgatnak, bármilyen írást is olvasnak fel, de mégis megtapsolják. Szinte ebből áll minden. Sokkal többre van szükség!

Több és erősebb összefogással kell élnünk, még amellet is, hogy el kell ismerni az utóbbi időben érzékelhető többek részéről egy irodalmi társaság megfelelő szintre való emelés megteremtése iránti igény.

Éppen ezért szükség van minden arra érdemes segítségére, hogy az abszolút értelemben vett amatőr s dilettáns fogalmakon túllépve, elismerten s illőn az ország legnagyobb megyeszékhelyéhez, jól működő irodalmi–körre forrjuk ki magunkat.

Én is ennek reményében léptem be ismét a társaság tagjai közé, hiszen én sem tartom magam dilettánsnak, csak az általános irodalmi tevékenységi körökből való kitaszítottnak, kirekesztettnek, amit elsősorban a társadalmi életünk politikájának rovak fel, de köszönhetjük magunknak is. Igen, mivel szinte mindenki csak saját érdekét tekinti elsődlegesnek, és az erők szétforgácsolódnak, elsikkadnak az irodalmi élettér elhalászói, elzabálói között.

Egyértelműen érzékelhető, hogy ez idáig senki nem tett vagy nem tudott eleget tenni ahhoz, hogy normális irodalmi élet jöhessen létre, hiszen kellő mértékben nem tapasztalható az akarat.

Életzabálók, életfecsérlők és életáldozók közötti kiegyenlítődési folyamatainak hullámvázai folynak minden téren és szinten, de minden időben is. Mindenki érdekeit képviseli valamilyen módon. Mindannyian érvényesülni szeretnénk. Erről szól az életünk.

Nekünk, írással is foglalkozóknak, ha meg akarunk kapaszkodni az irodalmi élet valamilyen platformján — mert az állítólagos támogatóink nem tettek eleget vagy ez idáig nem léptek soraink közé —, akkor, ha tényleg komolyan akarjuk, megfelelő embereket kell megnyernünk ügyünknek, mert lassan a város öntörvényű, szinte csak saját írásait felolvasgató, irodalmizáló „dilettáns”-ízű csoportjává válunk. A stabil megállapodáshoz, majd fejlődéshez el kell ismertetnünk magunkat minden fórumon, hogy megfelelő, éves költségvetéssel rendelkezessünk működésünk érdekében, mert az egyre inkább elöregedő társulatunkat megfelelő bázissá kell kiszélesíteni, hogy a tehetséges fiatalokat körünkben üdvözölhessük. Várom döntésünket.

Kecskemét, 2001. október 15.

A szerző

ÍRÁSAIMRÓL
/Az ötödik kötetemhez/

Volt, aki bírált úgymond „avitt”, mások sűrűnek tartott, egyáltalán használt idegen kifejezéseimért. Nem érzem valósnak a kritikát. Én általában nem akarok használni a beszédben alig alkalmazott szép, „erdő–mézes–virágos”, de érthetetlen, bár sikkes metaforákat sem. Nem szeretem azonban a jelenkor szinte prózáinak tűnő lírai költeményeit és vonulatait. Kedvelem viszont a váratlan ellenpontosításokat, az általam ma kívánatosnak tartott természetes kifejezéseszközökkel.

Egyben érdekes és időtálló számomra a jelképes, kissé elvont megfogalmazás absztraháció, a fejlődés esetleges műszavaival.

Nem látom be, hogy ezektől a megoldásoktól miért kellene féltünk a teljesen sajátos magyar gondolkodást?!

Én, ösztönösen–reflexszerűen is írok, de tudásomon és tapasztalataimon kívül valami belém áradó mitikus erő is vezet.

Kecskemét, 2003. január 27.

A szerző

VÁLASZ BELSŐ HANGJAIMRA

Miért várnám költészetem vagy prózai gondolataim általános, széleskörű elismerését, hiszen a társadalmi óalkotók – determinek a nemzeti irodalom meghatározóinak értékrendjébe nem tartozom, nem tartozhatom bele. Természetesen mindez vica – verza. Az őszinte, tiszta, sallangmentes és kitenyésztesmentes gondolatok és akarat távol áll tőlük. Úgy tesznek, mintha nem is léteznék. Egyszerűen irritálom őket... Azonban, ha nincs más választásom, ez is megteszi. Végül is, még nem volt olyan művem, ami ne tetszett volna valakinek. Mégiscsak kapocs vagyok mindenkivel. Az etikátlan, direkt kasztosodók és az úgynevezett laikusok, az egyszerű, műkedvelő nép leányaival és fiaival.

Azért mégiscsak van értelme annak, hogy írok!
Bár kellemetlen, de egyben furcsa érzés is mindenkivel szemben élni.

Kecskemét, 2002. december 14.

A szerző

Ui.: Még az értelmes jó szándék
is kevés ebben az emberi életben.
Társ nélkül nem tehetek sokat,
de mégis örülök tartásomnak.

TARTALOMJEGYZÉK

Mi a kontinentális szellemi óceán?	3
Mi az irodalom?	4
Sajátos stílusirányzatom	4
Előszó	5–6
Búcsú Anyámtól	7
Az élet értelméről.....	8
Együtt	9
Kényszerpályán.....	10
Mi végre?.....	11
Egy viharos éjen	12
A 40. hónapunkra.....	13
Megrendülve	13
Az álomszennyezők	13
Minden napra.....	14
Tavaszköszöntő	15
Még vágy	16
Bódulat.....	17
Csendemben	18
Jellemzőm	19
Óh, Istenem!	19
Szellőm.....	20
Napforduló... s Hold–árapály	21
Azért reménykeltő.....	21
Változóink	22
Mindennapon.....	22
Örökké még!	23
Gyönyörömben megpihenve.....	24
Érzelmek zavarában.....	24
Feleszmélve	25

Te, álmom!.....	26
Édesem!	26
A változóból merítve	27
Támpont – aktus	28
A várakozás örülete	28
Éjszakánként	29
A szerelmeken túl.....	29
Közöttetek – között.....	30
Különös fájdalom.....	31
Minden napomon.....	31
Ízemmél hintve	32
Reménnyel – valóra	33
Elégia a szeretetthez	34 – 35
Utoljára	36
Bennem.....	36
Háttér nélkül	36
Tértévesztés?	37
Időtlenül	38
Elmúlik minden?	39
Tanulságként	40
Érzelmi kapcsolatainkról.....	41 – 44
Hiábavalóság...?	41
Esélytelenség	41
Minden mulandó.....	41
Egyoldalúság.....	42
Hamis állítás.....	42
Pénzcentrikusság.....	42
Önimádat	42
Tolerancia hiánya	43
Érdek – csábítás	43
Az eredendő bűn folyamatából merítve	43

Mindenkor	44
Kötődés	44
Manapság is	44
Megtartani...?.....	44
Adalékok az Érzelmi kapcsolataink című aforizmákhoz.....	45–46
Keveredve.....	47
Bűnösök közt.....	47
Életre ítélve	48
A boldogságra való képtelenség.....	49
Zártan.....	49
Lehet – e?	50
Értékrendünk génmanipulálva	51
Pszichoszomatizmus.....	52
Mindenkinél ott a rés	53
Csapdára ébresztve	54
Arányvesztés?.....	55
A főemlősök.....	56
„Rendi” ártalmunk	57
Ártalmaink.....	58–60
Ti, mind képmutatók!.....	58
Életzabálóktól kísérve	59
Hátterek előképei.....	60
A globális nyelvek ellen	61
Emlékezve a holnapra	61
Üzenet árnyamból.....	62
Készülőben	63
A megszüntető szüntelen.....	64
Tisztviselőink	64
Életzabálók.....	65
Modoros és pózoló író társadalom.....	65

Szerető stimulálás	66
Fejlődés	66
Különbözőségünk okaiból.....	67
Tudod, Kicsim!	68
A művészetről.....	69
A költészet helyzetéről röviden.....	70–71
A fokozódó nyomás ellen egyre gyengülő remény	72–75
Vajon mi a közügyv?	76–78
Gondolatok az igazságról	79–81
Az egyén orgánuma	82–83
Az emberi fejlődéstörténet margójára	84–88
Koloncainkról	89–90
A Bács–Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Köre 2001. év őszi nyitó ülésén elhangzottakról .	91–94
Írásaimról	95
Válasz belső hangjaimra	96
Tartalomjegyzék	97–100

Az ember legmagasabb szintű
mentális és spirituális tevékenysége,
a szellemi és lelki szemlélődés kiteljesedése.

A szerző

